

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 89/2018
11.07.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Бранка Станића, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући по захтеву Привредног друштва "АА" из ..., ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 14 У 12194/17 од 29.12.2017. године, уз учешће Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије, Београд, Савска улица 25/IV, као противне странке, у предмету заштите конкуренције, у нејавној седници већа, одржаној дана 11.07.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба подносиоца захтева, поднета против решења Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије број 6/0-03-23/17-11 од 12.07.2017. године, којим је утврђено да је концентрација настала стицањем појединачне контроле од стране друштва "АА" из ... над друштвом "ББ" из ..., спроведена супротно законској обавези прибављања претходног одобрења за спровођење концентрације од Комисије за заштиту конкуренције. Истим решењем утврђено је да концентрација испуњава услове дозвољености из одредбе члана 19. Закона о заштити конкуренције и одређена је мера заштите конкуренције учеснику на тржишту, подносиоцу захтева, у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини од 6.718.337,50 динара.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде, поднетом због повреде закона, другог прописа или општег акта и повреде правила поступка која је могла да буде од утицаја на решење ствари, подносилац истиче да пресуда има недостатака због којих не може да се испита, да је изрека пресуде неразумљива, противречна сама себи и разлозима пресуде, те да уопште нема разлога и да у њој нису наведени разлози о битним чињеницама, а дати разлози су нејасни, противречни, као и да о битним чињеницама постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини изведених доказа. Истиче да је куповином удела у висини од 50% стекао заједничку контролу над друштвом "ББ" са ВВ. Ова концентрација је одмах пријављена Комисији дана 23. и 25.02.2015. године, после чега је Комисија донела решења којим се концентрација одобрава. Годину дана после тога члан друштва "ББ" – ВВ, са којим је

подносилац имао заједничку контролу, одлучио је да иступи из друштва, те се, у складу са одредбама чл. 161. и 162. Закона о привредним друштвима, обратио подносиоцу са понудом за продају свог удела од 50% у друштву "ББ". Подносилац је прихватио понуду и тиме је постао власник 100% удела у друштву. Није поднео пријаву Комисији за заштиту конкуренције када је дошло до преноса и осталих 50%, руководећи се ставом 2. члана 17. Закона о заштити конкуренције. Закључак Комисије је донет дана 13.03.2015. године и прошло је мало више од годину дана од када је дошло до прве промене у уделима у друштву "ББ", а нова промена се одиграла међу истим учесницима. Сматра да је законом прописано јасно и недвосмислено да се предметна норма односи на учеснике на тржишту, што су у овом случају привредна друштва, а не њихови власници. Указује на то, да суштина Закона јесте да заштити тржиште од остваривања доминантног положаја неког друштва, што су Комисија и Суд изгубили из вида. Сматра да нема места одређивању мере заштите конкуренције која на тржишту није повређена, већ је требало одредити другу управну меру прописану законом, што је управо мера процесног пенала. Указује на то да је Комисија преклудирана да одреди меру процесних пенала, јер је одредбом члана 70. став 4. Закона прописано да мера плаћања процесног пенала не може да се одреди, нити наплати, протеком једне године од дана пропуштања радње из става 1. овог члана, а закључак о покретању поступка ради испитивања концентрације је донет 28.12.2016. године, дакле, после више од годину дана. Сматра да у конкретном случају нема места примени мера заштите конкуренције, због тога што тужени орган није донео решење у року од четири месеца од дана покретања поступка по службеној дужности, у смислу одредбе члана 62. став 4. Закона о заштити конкуренције. Предлаже да Врховни касациони суд побијану пресуду укине или преиначи.

Противна странка, у одговору на захтев, предлаже да Врховни касациони суд исти одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, тужени орган је правилно оценио да је тужилац испунио услове прописане одредбом члана 61. став 1. тачка 2. Закона о заштити конкуренције, па је правилно утврдио да је тужилац, као учесник који стиче контролу у смислу одредбе члана 63. став 3. Закона, имао обавезу да пријави концентрацију, која до дана доношења закључка о покретању испитног поступка није била пријављена у складу са Законом. Управни суд, такође, оцењује да је тужени орган, на основу Уговора о преносу удела у привредном друштву "ББ" из ..., правилно утврдио да је концентрацијом тужилац постао једини власник друштва "ББ", јер је он већ био његов сувласник са уделом од 50% основног капитала друштва. Управни суд је нашао да је правилно закључио тужени орган да је извршена промена контроле из заједничке у појединачну контролу над друштвом "ББ", те да постоји обавеза подношења пријаве концентрације због стицања појединачне контроле над привредним

друштвом, настале закључењем уговора од 25.12.2015. године, коју тужилац није извршио.

Врховни касациони суд налази да је побијана пресуда Управног суда донета у поступку у коме није било повреде правила поступка од утицаја на решење управне ствари, те да су њоме расправљена сва питања од утицаја на доношење законите одлуке, а разлози образложења су јасни и потпуни, па их у свему прихвата и овај суд. Ово стога, што је правилно, и по налажењу Врховног касационог суда, у управном поступку оцењено да се у конкретном случају ради о стицању појединачне контроле над друштвом "ББ", због чега је и настала нова концентрација, те да је постојала обавеза тужиоца да поднесе пријаву концентрације због стицања појединачне контроле над привредним друштвом, настале закључењем уговора од 25.12.2015. године, коју тужилац није пријавио туженом органу, па су супротни наводи захтева неосновани. Правилно је закључивање туженог органа и Управног суда да у свим случајевима промене облика контроле дефинисане у одредби члана 5. став 2. Закона о заштити конкуренције, услед преласка из заједничке у појединачну контролу над циљним друштвом, долази до нове концентрације у смислу одредбе члана 17. став 1. тачка 2. Закона, која мора да буде пријављена Комисији ради одобрења у року из члана 63. став 1. Закона.

Врховни касациони суд је посебно ценио наводе захтева према којима у конкретном случају није било места примени мера заштите конкуренције, већ је требало одредити меру процесног пенала у смислу одредбе члана 70. став 1. тачка 3. Закона о заштити конкуренције ("Службени гласник РС" 51/09 и 95/13), па је нашао да они нису основани. Како у конкретном случају поступак није покренут пријавом концентрације, већ по службеној дужности, у циљу испитивања постојања и дозвољености концентрације у смислу одредбе члана 19. Закона о заштити конкуренције, правилно је одређена мера заштите конкуренције, а не мера процесног пенала.

Правилно је, такође, тужени орган одредио меру заштите конкуренције у смислу одредбе члана 57. став 1. у вези са чланом 68. став 1. тачка 4. Закона о заштити конкуренције, јер је поступак покренут закључком по службеној дужности, из разлога што је концентрација спроведена без издатог одобрења за спровођење концентрације у смислу одредбе члана 65. Закона. Како подносилац захтева у конкретном случају није поднео пријаву концентрације, покренут је поступак, који, поред испитивања концентрације, обухвата и поступак испитивања постојања евентуалне повреде Закона, те се рокови на које се подносилац захтева позива, а који су прописани одредбама члана 65. став 1. и члана 62. став 4. Закона, не примењују. Предуслов за примену наведених одредаба Закона о заштити конкуренције је постојање пријаве конкуренције, која је у конкретном случају изостала.

Налазећи да остали наводи захтева нису од утицаја на другачије одлучивање о законитости побијане пресуде, Врховни касациони суд је, на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 11.07.2018. године, Узп 89/2018

Записничар
Весна Мраковић,с.р.

Председник већа – судија
Мирјана Ивић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић